

Statsministeren (*J. O. Krag*): Hr. Niels Westerby har stillet et direkte spørgsmål til mig, som jeg synes det er rigtigt at besvare. Han spurgte, om man kunne tænke sig i regeringen at gøre økonomiministeren til minister for den fysiske planlægning. Jeg vil gerne svare hr. Niels Westerby, at jeg helt anerkender tankegangen bag spørgsmålet. Det er jo rigtigt, at den fysiske planlægning er splittet ud i forskellige administrationsgrene, og at man må gå ud fra, at den ville kunne foregå mere effektivt, hvis den var samlet under en enkelt minister. For så vidt er mit svar altså positivt. Jeg tør ikke her og nu love, at den bliver lagt under økonomiministeren; det kræver vel nok en lidt nærmere overvejelse, hvordan man bør organisere det, og vi har netop på ministermøde i dag tillagt økonomiministeren en stor opgave, idet vi har nedsat et udvalg af ministre på 7 medlemmer til at overveje byrdefordelingen mellem stat og kommuner og fundet det rigtigt, at økonomiministeren var formand for udvalget, og at det økonomiske sekretariat virkede som sekretariat for dette udvalg. Der har været undersøgelser i gang så længe om byrdefordelingen, at tiden nu må være inde til, at vi finder praktiske løsninger også i forbindelse med den kommunalreformlovgivning, som indenrigsministeren har foreslået, og som regeringen ønsker fremmet.

Men jeg kan altså svare så langt positivt på hr. Niels Westerbys spørgsmål, at jeg meget vel ser, at her er en opgave, der kræver en særlig overvejelse, og at regeringen vil gå ind i den overvejelse.

Lysholt Hansen: Hr. Jørgen Jensen besvarede mit spørgsmål om, hvorledes de konservative ville få den 4 pct.s produktionsstigning til at rime med de udgiftsstigninger i anlægs- og driftsbudget, som vi her er stillet over for som konsekvens af ting, vi allerede har gennemført, med at

sige: jeg afviser at komme ind på konkrete besparelsesforslag.

Jeg vil gerne have lov til at sige, at det havde jeg heller ikke ventet vi skulle få, og derfor udtalte jeg ikke noget ønske om at få besked om konkrete besparelsesforslag; jeg ville gerne have klarhed på disse tre generelle områder, som er helt afgørende for det danske samfund: hvordan stiller de konservative sig til at klare de udgifter, som de selv har stemt for, og som ikke kan dækkes af den produktionsstigning, de hævder der kun vil komme i de kommende år? Hvordan stiller man sig til de drifts- og investeringsudgifter, vi har bundet os til med hensyn til trafik, uddannelse, socialforsorg og sundhedsvæsen? Det er bare det, jeg synes ikke alene folketingset bør have klaring på, men hele befolkningen. Når man siger, at nu stilles folketingset og befolkningen over for et udgiftschok, synes jeg nemlig man er ude i propagandaens overdrev. Jeg kan roligt sige, at vi i vort parti aldrig har undladt at fortælle befolkningen om konsekvensen af, at vi vedtager en lov, at vi tilslutter os et forslag; vi har altid gjort det helt klart, at når vi har givet tilslutning til sådanne nye love og nye udgifter, så må det betales, og jeg kan heller ikke tro i hvert fald om hr. Jørgen Jensen, at han ikke har gjort nøjagtig det samme, nemlig fortalt sine vælgere: vi har stemt for disse ting, de vil koste så og så meget. Og hvis man har gjort det, kan det i hvert fald ikke blive et chok for den befolkning, man søger at orientere.

Jeg vil gerne knytte én bemærkning mere til det, hr. Jørgen Jensen sagde. Han sagde: jeg tror, vi kan holde en passende lav kommuneskatteprocent med det forslag, de konservative nu har stillet med hensyn til statsrefusionen til kommunerne. I Berlingske Tidende for den 25. oktober i år, hvor der bliver redegjort for det nye konservative oplæg, står der:

„I finansåret 1964-65 fik kommunerne